

GS 617

Den Artiga och Lustiga
Jul-Bocken.

17

Den Andra:
Ud Damon mig tyckes at wintren blir lång, &c.
Gefte, tryckt hos Ernst Peter Sundqwist 1802.

Sjung. som: Rest hafwer jag öfwer watten och land.

Upp! lustigt at lefwa när all ting går wäl!
 Swad båtar at förja och qwida?
 Bort med all oro all twedragt och grål
 Som Jul-Bocken aldrig kan lida.

2.
 Men lofliga ndjen i stad och i By,
 Med sänger och muntrande lekar.
 Alt Gubben må dansa med gummans så kry:
 Alt sadant ej Jul-Bocken nekar.

3.
 I årbara glättuga samqwäm han trifs,
 Will gerna i lekstufwor wara;
 Men om de församlade slås eller rifs,
 Då lär han ej hernena spara.

4.
 Han stängas och förer de larmande ut,
 Om han icke blidkas och mutas,
 Och Jul-ron förstörer, som annars til slut
 Med hugnad har kunnat åtnjutas.

5. Han

5.
 Han tänker sjelf dansa med spyrorna två,
 Och löjliga saker förkunna.
 Den minsta erkänsla skal han ej försmå,
 Ell' någon sitt goda misgunna.

6.
 Han säger rent ut at han ej brukar frus
 Samt Tobak och öl aldrig smakar;
 Men Klaröda Glickor och lysande ljus
 Han ganska ogärna försakar.

7.
 Han önskar at alla som menlösa får;
 I oskuld sin tid må förnöta:
 At orätt och wäld icke näpst undångår,
 Och sanning ej kommer at böta.

8.
 Han bjuder i dag både kalster och blind,
 Ja, winögd och hjulbent tillika,
 Den magra och den som är feter och stind.
 Den fattiga, som ock den rika.

9.
 Alt endräftigt samlas och göra sig glad,
 I marknar, i gafsibud och lekar:
 Han årnar bewista båd Landsbygd och Stad
 Och hoppas at ingen det nekar:

10.
 Begynn, säger Jul-bocken, Julen med frögd,
 Med dans under mång-tonig låten:
 War lustig, och Jula med litet förnögd,
 War aldrig med mycket förmåten.

11. War

11.

Var ense med Bannen, om du någon har:
 Han tera den warsamt och saktat:
 Och waren inbördes hwarandras förswar,
 När owänner efter Er trakta.

12.

Tro Bocken spargerar hur du bär dig åt
 När Gästmon ej wistas dig nära;
 Behåll därför håldre din Serdalers plåt,
 Och fågna med trohet din låra.

13.

Elf oloftig kärlek vå båten, och sjung
 Om Veneris falska bedrifster
 Hur listigt des Nympher föröda din pung:
 Hur salt är at wäl blifwa gifter.

14.

Tag måttligt til bästa, at rånsten ej får
 Den åran din hwilo-sång blifwa,
 Och mången som skumögad af Jul-ölet går,
 Ej wårdslost uppå dig må elifwa.

15.

Drick Jul-öl och stärke dina darrande knän,
 Hvars mårg mången Cloris beröfswat.
 Förnuftiga menniska! skil dig från fän,
 Sen du dina dårskaper pröfswat.

16.

Wår Jul-Bock är nu ej så yster som förr,
 Han börjar at mattna och gråna,
 För

För enwisa Better han stån sin dörr,
 Och lider ej Bäckar som Bana.

17.

Hwad batar en sprättbök hans snille- och dygd
 Sen lustan om honom fått råda?
 Til slut, han som Bocken besinnar sin bind,
 Och nåppelig undwiker wåda.

18.

Jag tror at den bocken förstår och Moral:
 Han stångar ej den som bör fredas.
 Men stackare den som anställer en Bal,
 Der ungdomens känslor förledas.

19.

Gå se huru Venus får Jula i år,
 Och Bacchus med öl-kannan skrila.
 Ty Bocken tör hända, Patrull Helsinggår:
 Han säger at hornen de kila.

20.

Då gäller ej Caffé och upbåddad sång,
 Likörer och kostbara Winer,
 Behagliga toner och Nymphernes fläng,
 Förtjusande ögon och miner.

21.

Ty Bocken ej mera är wållustens wån
 Sen skadan har gjordt honom wiser;
 Han gynnar ej mer någon främare swån,
 Som gör uti mjugg stora priser.

22.

Där Storskrutarn finner i baktal sin ro,
 Och

Och frätaren skänder ens heder;
Där wi se sig Bocken så dum som en So,
Til han båda två stångar neder.

23.

De snggen han buffar båd' herre och dräng;
Han skonar ej någon som felar.
Sen Julen gått öfwer blir han ej så sträng;
Men gifwer då Plåster som helar.

24.

Til wisso hwaras, denna Bockens Porträt
För Läsaren lägges å daga:
Han har ej den odygden at sig förklä,
Ell' söla med lurf at behaga.

25.

Håll därför til goda hwad Jul Bocken lärde,
Han har nu ej mera at säga:
Och blifwer här allmänt som Julklapp
förärt,
Lycka til! falliralla Pyttehåja.

Den Andra:

I.

Ach Damon mig tyckes at wintren blir
lång, när wi med vår får ej gå
wall, wi glädjas ej mer utaf Foglarnas
sång; Sen marken är frusen och kall
Blomstren wisnar tållan fryser, skogen
gul.

gulsnar, och jag fryser; Udsjö skönaste Da-
mon til Solen igen upvärmer båd mig
och min wäu.

2. Men när wi vår får med det Lant
gifwit hö; Hwad hindrar oss då i wä ro,
Ach skönaste Daphne fly ej från wä. d,
Snart börjar små blomstren at gro, A.
jen ökas När wi råkas wi wäl mötas,
och så språkas, Derfor' min Herdiuna
war nöjder som jag Så äga wi Som-
mar war dag.

3. Udsjö skönaste Damon jag reser nu
bort, Mig glädes ej orten at se, Mitt
nöje har varit alt stedse, här kort; Fast
du mig din wänskap wll ge; Hjertat
ängslas, och jag tiger? Du har skönaste
Damon mitt hjerta fått fast, Men jag haf-
wer här ingen rast.

4. Ach Daphne ditt altar är alt för
fräckt, Jag offrar derpå intet mer, Dig
hafwer jag handen nog ofta framräckt;
Och du så kallsinigt dig ter; jag mig wän-
der du kan taga Alunan länder, som kan
saga, At du beständigt i nöjsamhet far,
Och roar dig nätter och dar.

5. Ach Damon tilståd mig så drifwa
min hjord, I marken der du plär gå wall:
Et ljust tal och wänliga ord, Och roar
när

när dagen blir ell; Torftig
 lefnad, draglig möda
 försöttrar vår tid, Alt her
 fast verlden den synes
 6 Vår koja blir oss
 samma rum hoppas och
 i wat du aldrig får fo
 altid min lag, är du nöj
 der Alla Herdar, så tilstånd
 sprida at Herden har fröga,
 mons Herdinna är nögd.

7. Då äga wi ständigt en grönk. Ve
 Vår, Af kjölden wi känning ej ha, Den
 kallaste Winter oss nöjsam förgår; Så
 länge wi bägge må bra, Ha fult sällskap,
 litet löje, Ej nånsin förstår, Vår
 menlösa ro; När wi i vår
 stillhet få bo.

Exemplaret kostar 1 s.

Symbol 10. Förlagen svårläslig
 Original difficult to read